



האורחים

אסופת שירים לחג הסוכות ה'תשפ"ז

האורחים

אסופת שירים לחג הסוכות ה'תשפ"ז

האורחים

אסופת שירים לחג הסוכות ה'תשפ"ז

מוֹטִיב
ספרים

האורחים | מבחר כותבים
The Visitors | Various Writers

עיצוב ועימוד: אלירן דיין
הוצאה לאור: מוטיב ספרים

ניקוד והגהת השירים והסיפורים באחריות הכותבים בלבד!

מהדורה ראשונה – ה'תשפ"ז 2026

© 2026 כל הזכויות על היצירות המופיעות באסופה זו שמורות למחברים

© 2026 כל הזכויות על האסופה והפקתה שמורות למוטיב ספרים

info@motiv-magazine.co.il

סדר השירים

- 9..... אורחת לרגע | ריטה סבר
- 11..... סיפורי מבטים | חגית בת־אליעזר
- 12..... אתמול טסתי לירח | עדנה אפק
- 13..... התארחתי אצלך | ספיר קייזר
- 17..... אורי בנו של מוטי החלבן | נגה אורנשטיין־סולודר
- 19..... * | שיה
- 20..... והשמש יכנס | מעיין ל' ברזל
- 21..... חופה | אבישג מטלון
- 22..... פרחים אורחים | רון גרא
- 23..... ציפור | אנאבל ליאורה אדמסקי
- 25..... סוכתי | דלית ולדמן
- 27..... אורחת | מינה גורל
- 28..... התארחת אצלי | ספיר קייזר
- 29..... מעביר הדרכים | נגה אורנשטיין־סולודר
- 31..... מאלף אריות | עדנה אפק
- 32..... * | שיה
- 33..... יקום האוהבים | חגית בת־אליעזר
- 35..... ואתה לא יודע מי אני | מעיין ל' ברזל
- 36..... אורחים | רויטל קלם

39.....	עובר אורח אסף קורן
40.....	* שיה
41.....	אורחים אבישג מטלון
42.....	הייתי אורחת ספיר קייזר
45.....	משל סוכה אלעד ארנון
47.....	הילד נגה אורנשטיין־סולודר
48.....	אורח עדנה אפק
49.....	אזור זהבה חגית בת־אליעזר
50.....	אבדה מעיין ל' ברזל

האורחים היא אסופת שירים מיוחדת לכבוד חג הסוכות ה'תשפ"ז.

יש אנשים שנכנסים לחיינו לרגע ונשארים בהם שנים. יש כאלה שמגיעים בלי שהזמנו אותם, ויש כאלה שאנחנו מחכים להם כל החיים. באסופה זו אנחנו פותחים את דלת הסוכה ומזמינים אורחים לשבת איתנו. אבל אולי האורחים האמיתיים הם דווקא אלה שאנחנו נושאים איתנו גם כשהסוכה כבר ריקה. אורח יכול להיות אדם שפגשנו במקרה, אהבה שנכנסה פתאום, חבר שנעלם, מישהו שאנחנו מתגעגעים אליו ונזכרים בו, זר שהפך קרוב או אדם שהגיע לרגע ושינה משהו בתוכנו ונעלם מחיינו כפי שהופיע. ואולי, לפעמים אנחנו האורחים – בחייו של מישהו אחר, במקום שאינו שלנו, בתקופה שכבר חלפה, או בתוך סיפור שמישהו אחר כותב.

באסופה זו נכיר את האושפיזין של הכותבים, בסוכות ובחיים בכלל, על האורחים לרגע וגם על אלו שהפכו לדיירי קבע בחייהם.

אורחת ררגע

ריטה סבר

מפתחות המכונת בתיקי.
רק לרדת במדרגות,
להתניע
ולנסע אליי.

לצלצל בפעמון הדלת –
שלום, קפצתי לדקה,
נשיקות לילדים,
הבאתי לכם משרוקיות
צבעוניות.

זה נורא איך שמזיעים כאן.
לחלץ נעלים,
להתרווח בכרסה,
כוס קרה ביד,
וסיגריה.



שיחת חליו.
מבטך דרוך,
פרקי אצבעותיך מלבינים.

שבת לפני הצהרים.

סיפורי מבטים

חגית בת־אליעזר

נהג המונית מסתכל לי בְּעֵינַיִם
בְּמָקוֹם עַל הַכְּבִישׁ
אוֹרַחַת בְּתֵל־אֲבִיב
נוֹסַעַת רַק עַד לְתַחֲנַת הָאוֹטוֹבּוֹס

וְהוּא:

"קחי אותי לחיפה
את הרי רוצה כמוני
ולא מודה"

מוֹדָה יֵתֵר עַל הַמֹּדָה:
"אַתָּה דוֹמָה לְהַסְעִיר
לְמִי שֶׁלֹּא כָאֵן יוֹתֵר
וְגַם בְּרִגְעָה
נֶאֱמָנָה לוֹ בְּדַרְכִּי

שְׁלוֹם אֲדוֹנִי."

אתמול טסתי לירח

עדנה אפק

היום אני כל־כך שמח:
אתמול טסתי לירח.
בלי ארנק ובלי כרטיס
עם אֶלף חלומות בכיס.

כך אמר לי היָּרַח:
מה שלומך, אָדוֹן אוֹרֶחַ?
טוב, תודה. ומה נשָׁמַע?
מנַמֵּס, שְׁאַלְתִּי בְּתִשְׁבּוּבָה.
מִמָּהֵר, אָמַר יָרַח,
מִצְטָעֵר, אֲנִי פוֹרֵחַ.

ובקצה הַדֶּרֶךְ חֲזָרָה
הִתְעוֹרַרְתִּי בַּמָּטָה.
בלי ארנק ובלי כרטיס
עם אֶלף סְפוּרִים בְּכִיס.

התארחתי אצלך

ספיר קייזר

אתה שונה בנור.

מקים בתים

קורה אחר קורה.

פעמים לא מעט

נפלו היסודות שהנחת.

לראות

את המבנה מתערער

ודאי מערער

נושא פחד על קיום בלאי

כלים שבידך -

האם עוד רלונטים

או שמה תמה הבניה

חשש מממוש

טכניקה.

The background of the page is a warm, sunlit outdoor scene. In the upper left, a lemon hangs from a vine. A white sheer curtain hangs on the left side. In the foreground, a wooden table is set with a blue and white patterned bowl of pomegranates, a glass of water, and a vase of white and yellow flowers. Two wooden chairs are visible on the right. The scene is bathed in soft, golden light, with shadows of leaves and branches cast across the white curtain.

משוש הצלחות –
אמרת שנגיע יחד
ושמרת למבנה לקחת זמן.
הצעת לי לשבת בינתיים
ולשתות משהו חם.

נגיעה עננית,
אחיזה שלא סוגרת.
אני רוצה להיות אצלך.
תתפס.
תחזיק.

מדוע אני מתחמקת.
מדוע אני מתפרקת.
אוחזת בכלים
על מושב שלי הצעת
אוחזת ועוזבת.
אתה תופס ומזמין להשאר.



כַּשְׁתַּפֶּסֶת וְהַחֲזַקְתָּ הַכֹּל
לֹא יִכְלֶתֶ לְדַעַת
שְׁלִפְעָמִים חוֹמְרֵי הַנֶּפֶשׁ
יִפּוּרְרוּ אוֹתִי כָל כֶּה.
אַבְק בְּנִיָּה חֵם וְחָרִיף
מְשִׁיף אֶת צִלְקוֹתִי.
אִיךָ הֵייתָ אֲמוֹר לְדַעַת
שְׁלֵהֲזָמִין אוֹתִי יִפְעַר אֶת כָּל שְׁטַח הָאֶתֶר.

וְזֶה לְמֵרוֹת שֶׁהִבְנֵת בְּהִרְסוֹת.
אַבֵּל חֲרָבוֹת הֵם שְׁאֲרִית.
בְּחֲרָבוֹת לֹא מִתְעַסְקִים כְּעֶקֶר.
אֲנִי קִרְקַעֶת סַחֵף
מְמַחִים עוֹבְרִים לַצָּפוֹת
בְּהִיסְטוֹרִיָּה מַעֲדָן בְּרָזָל.
אַתָּה מְתַכֵּן שְׁקוּם.

אֲנִי בָּאָה לְהִתְאַרֵּךְ
בְּפֶתַח חוֹמָה שֶׁפָּרְצָת בְּפִינֶצֶטָה.
עֵדִין מֵאֲמִינָה בְּשַׁחְזוֹר.





אורי בנו של מוטי החלבן

נגה אורנשטיין-סולודר

כל השכנים חִבְּבוּ
את מוטי החלבן.
השכם מדי שחר הניח
בקבוקי חלב על המפתן.

בנו של מוטי החלבן
חרישי הִיָּה, נכֵלִם.
שְׁמוֹרוֹתָיו בְּאֶדְמָה,
אף פֶּעַם לא עָנָה.

בשכונה
קראו אחריו הילדים:
"אורי בית ספר קורץ' אק"
אורי בית ספר קורץ' אק"
שָׁזָה אוֹמֵר:
בית ספר לַמַּפְגְּרִים.



כל הילדים צעקו
וְשָׂרָף לִי בִלְב וְקֹדֶר,
רָצִיתִי לֶאֱחֹז בְּיָדוֹ
אךְ לֹא עָשִׂיתִי דָבָר.

חִלְפוּ שָׁנִים
וְאֵנִי נִעְרָה,
נִפְשָׁתִי בְּאִילַת עִם חֲבֵרָה.

בְּעֶרֶב יִצְאָנוּ לִסְרֹט
וְאוֹרֵי הָיָה בְּמַדִּים.
הוּא קָנָה לָנוּ קָרְטִיב וְרֹד
וְהִשְׁחֲנוּ עַל הַחַיִּים.
קוֹלוֹ רָךְ בּוֹ נִשְׁבֵּר,
רַחֵשׁ גָּלִים וּמִדְּבָר.
רָצִיתִי לֶאֱחֹז בְּיָדוֹ
אךְ לֹא עָשִׂיתִי דָבָר.



*

שִׁיה

נִחַלְתִּי,
שׁוֹכֶנֶת תּוֹךְ לֶבֶךְ
עוֹבְרֶת אֶרֶץ לָנוּד.

עַת אָבוֹאָה,
לָנוּחַ חֲדָרֶיךָ
בְּאֵתִי בֵּיתָה.

The background of the page is a warm, sunlit outdoor scene. In the foreground, a wooden table is set with a white and blue striped tablecloth. On the table, there is a glass jar filled with water and a bouquet of white and yellow flowers, a bowl of red pomegranates, and several glasses of water. In the background, there are wooden chairs and a white curtain hanging from a wooden frame. The scene is bathed in warm, golden light, with shadows of leaves and branches cast onto the curtain and the table. A single yellow lemon hangs from a branch in the upper left corner.

השמש ייכנס מעיין ל' ברזל

וְיֵשׁ שֶׁם יִלְדָּה
שֶׁרָק מַחֲכָה
שְׂשׂוּב הוּא יִכְנֵס בְּדָלָת
עִם אוֹתוֹ הַחֵיץ,
אוֹתוֹ הַצָּחוֹק, יָבוֹא
לְבַקֵּר אוֹתָהּ,
כְּמוֹ פַּעַם.

יֵשׁ שֶׁם יִלְדָּה
שְׁעוֹמֶדֶת וּמַחֲכָה
שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ יִכְנֵס
לְסֵלוֹן בֵּיתָהּ,
כְּמוֹ שֶׁתָּמִיד הָיָה
נִכְנָס, וּמַחֲבֵק.



חופה

אבישג מטלון

עשה לך סֶכָה, חֲפָה רֶכֶה.

מַעַל – תְּקוּוֹת הַכּוֹכָבִים

וּמַתַּחַת – הַיֶּכֶל.

יְבוֹאוּ בּוֹ כָּמוֹ מַלְאָכִים

אוֹרְחֵי הַלֵּב הַמְזֻמָּנִים.

בְּבוֹאָם עַל כִּנְפֵי הָרוּחַ,

תִּהְיֶה חֲתָן שֶׁל אֲהָבָה.

פרחים אורחים

רון גרא

מה יַעֲשֶׂה אִישׁ אֲשֶׁר
אֲשֶׁתוֹ הִלְכָה זֶה מִכְבָּר,
בְּתוֹ הָאֶחָת רִקְמָתָה חִלָּתָה
נָכְדוּ הָאֱהָוֹב מְקַשֵּׁט בְּפָרָחִים
מִנְסָה לְהַמְרִיא בְּמַסְלוֹת הַחֶלֶל.
מָה יִפִּיג אֶת כְּאָבוֹ הַנוֹרָא
כְּשֶׁשְׁמַחַת חַיִּיו פָּנְתָה וְהִלְכָה.
חוֹשֵׁב עַל כְּרָמוֹ שֶׁרֶקֶב
עַל עֵינָיו הַיְּפוֹת שֶׁכָּבֵר
אֵינָן עֲרוֹת לְרֹאוֹת טוֹב
וְאֵינָם יְכוּלִּים לְהַפְךָ בְּסַפְרָיו.
חוֹלֵם עַל זְמַן אַחֵר
מִתְעַיֵּף כְּדִי לִישֹׁן
וּבְחִלּוֹמוֹ פְּרָחִים אֹרְחִים
מִזְדַּמְנִים לְחַדְרָיו.



ציפור

אנאבל ליאורה אדמסקי

תחלה רפרוף קל.

אחר מהלמה.

הבטנו.

הכנפים נעו בתזזית,

הגוף הוטח, שוב ושוב

עד אשר צנחה הצפור הקטנה

אל רצפת המרפסת,

בפנה בין שני משטחי זגוגית, כלכודה.

נסינו לכננה, בעדינות,

להורות לה כי מעל למעקה עליה לעופף,

אך דוממת נותרה, מכת בהלה מכדי לנוע.

פשוש, סברנו תחלה,

אך מבט בוחן במגדיר הצפורים

הבהיר לנו –

עלוית חרף.

וְקִרְאָנוּ, כִּי מְרַחֵק רַב עֲבָרָה, אֶל־פִּי קִילּוֹמֶטְרִים,
כָּל הַדֶּרֶךְ מֵאַרְצוֹת הַצֶּפֶן הַקְּרוֹת, הַרְחֵק-הַרְחֵק,
כָּל זֹאת חֶרֶף זַעִירוֹתָהּ (כִּמָּה כּוֹחַ),
וְכַעַת הִיא כָּאֵן, לְכוּדָה בֵּין כְּתָלֵי זְגוּגִית,
אֶךְ מִבְּרַכַּת אוֹתָנוּ בְּנוֹכְחוֹתָהּ,
שִׁקְטָהּ, מְלֹאת יָפִי.
וְכֹאֲשֶׁר הִרְמָנוּ עֵינֵינוּ וּפְנֵינוּ שׁוֹב לְהִבִּיט
רְאִינוּ כִּי פְרָחָה הָאוֹרֶחַת
וְאֵלֶּי
הַחֶפֶשׁ
שָׁבָה.

סוכתי דלית ולדמן

סָכָה,
עַל אֶף אֶרְעִיזָתָהּ,
מִגֵּן רַךְ הִיא, מֵעַל רָאשֵׁינוּ פְּרוּשָׁה.
דְּפִנוּתֶיהָ בְּרוּחַ הַסֶּתֶם נוֹשְׁבוֹת
אֶךְ בְּתוֹכָהּ הִרְגַּשְׁתִּי בְטָחוֹן.

בְּתוֹךְ שְׂבִירוֹתָהּ מִסְתַּתֶּרֶת הַבְּטָחָה
גַּם כְּשֶׁהַחַיִּים רוֹעֲדִים, יֵשׁ מַחְסֵה.

בְּתוֹךְ הָאֶרֶץ נִמְצָא אֶת הַנֶּצַחִי,
וּמִתּוֹךְ הַשְׁבָּרִירוֹת,
הַכּוֹחַ לְהִתְרוֹמֵם.

בָּנוּ הָאֱמוּנָה
שִׁמְגוֹן אֲמִתִּי בְּלֵב,
נִמְצָא.





אורחת

מינה גורל

הייתי אורחת בבית ילדותי
אני הקטנה ארחה אותי
הביטה בי בעינים פעורות
אמרתי לה: באתי להציל אותך
לקחת אותך מפה
לאמץ אותך אל לבי.

יצאנו שתינו מהבית ההוא
רדוף הרוחות והשדים.

שרדנו שתיים את התפת
אני ואני.

התארחת אצלי ספיר קייזר

כְּשֶׁבֵּאת אֵלַי
עם חִיּוֹכִים וְגוֹמוֹת.
שְׁעָרוֹת כְּתָמוֹת וְכְרִיזָמָה בִּישָׁנִית;
פְּעִימָה הֶחְסִירָה.

נִכְנַסְתְּ פְּתָאוֹם
וְאָפְלוּ לֹא יָדַעְתִּי שְׁכָבְר הַכְּרָנוּ.
סִפְרָתְ לִי עַל נוֹסְטִלְגִיּוֹת מִיִּלְדוֹת
וְהִצַּגְתִּי לָךְ חֲקוּי שֶׁל פְּסִידָאָק.
צִחְקָנוּ. הִתְאַהֲבָנוּ.

בְּנֵי יֶשׁוּב.
נִשְׁמַטְנוּ מִקְרָקֶע.
רַב הָיָה הַכָּאָב.
אָבֵל חִיּוֹנו –
יוֹתֵר מִשְׁהֶרְבָּה חַיִּים.

מעביר הדרכים

נגה אורנשטיין־סולודר

מעבֵּר לִכְבִּישׁ כֶּסֶא

פִּלְסְטִיק לֶבֶן

פְּשׁוּט מִפְּשׁוּטִים

עֲנֹתָן.

אֲשָׁכּוּלוֹת קְלוּשִׁים

שֶׁל פְּרָחֵי סֶגְלוֹן

מַעֲטָרִים, מְבֻשָּׂרִים

קֶצֶוֹ שֶׁל אָבִיב,

זֹרִים

צֶל שִׁקּוֹף

כִּפְנֵי הָאִישׁ

הַנֶּצֶב מִתְחַתֵּם

רֹאשׁוֹ מֵאֲפִיר

סְבִיב עֵינָיו חֲרוּטוֹת

קֶרְנֵי שֶׁמֶשׁ קוֹפְחוֹת.



בִּידוֹ הָאֶחָת מְנִיף הוּא תִּמְרוֹר
עֶצֶר! זְהִירוֹת בְּדָרְכִים
בְּכַפּוֹ הַשְּׁנִיָּה עוֹטֵף יָד יֶלֶד קָטָן
שִׁילְקוֹט כְּבֵד מְדוּת עַל גִּבּוֹ
עוֹל הַשָּׁנִים.

כָּל הַתְּנוּעָה נֶאֱלָמָה
לְנִצּוֹחַ שְׂרָבִיט הַקֶּסֶמִּים
וְיֶלֶד רַךְ וְאִישׁ שֶׁבַע יָמִים.



מאלף אריות

עדנה אפק

בקרנו אֶתְמוֹל בְּגַן הַחַיּוֹת

וְעִכְשָׁו יוֹאֵב רוֹצֶה לְהִיּוֹת

מְאֵלֶף אֲרִיּוֹת

שֶׁנִּכְנָס לְכִלּוֹב וְיוֹצֵא

וְאֶפְלוּ הַחַיּוֹת

עוֹשׂוֹת

מָה שֶׁהוּא רוֹצֶה.



★

שִׁיה

הִיא חֶכְמָה,

מְקַדֶּשֶׁת.

בְּצוּרָה.

גּוֹפָה לְבָדוּ

חֶתֶם צוּרְתוֹ בְּחוֹל.

יקום האוהבים

חגית בת־אליעזר

בואך בלתי צפוי

ובלתי נשלט

כי אתה גבר

אבל הלילה

אני חשה בברור

את פעמך

אתה מגיע אלי

ממרחביך הפרושים

אתה מעניק לי

את הדר נדירותך

ואת נדר שובך

וְרַגַע לִפְנֵי

הַשֶּׁקֶת סְפִינַת צִפִּיָּה חֲדָשָׁה

אֲנִי שׁוֹאֵלָת:

הֲרִי לֹא נֹעַדְנוּ לְרֹצֵף שֶׁל חַיִּים

אִזְמָה מְשַׁמְעוֹת

מִפְגָּשֵׁינוּ הַנִּקְדָּתִים

עַל יְרִיעַת הַמֶּרְחָב וְהַזְמָן?

וְשׁוֹמַעַת אֶת קוֹלָךְ

מִהֶדְד בְּכָל נֶפֶח הַיָּקוּם:

הֵם הַכּוֹכָבִים בְּשָׁמֵי חַיֵּינוּ הַחֲשׂוּכִים

אוֹתָם נִרְאָה

וְעַל פִּיהֶם נִבְּטָה אֶת דְּרָכֵינוּ

אֲנַחְנוּ וְהָאוֹהֲבִים הָאֲחֵרִים.



ואתה לא יודע מי אני מעיין ל' ברזל

וְזֶה לֹא שְׁאֵתָה בְּכָלֶל מְסָגֵל
לְזָכֹר אֶת מִי שֶׁהֵייתִי בְּפַעַם
הָאַחֲרוֹנָה שֶׁהֵייתִי פֹה אֶצְלָךְ.
זֶה הָיָה לִפְנֵי שָׁנִים, וְאַתָּה
לֹא יוֹדֵעַ בְּכָלֶל מִי אֲנִי,
אֲבָל אֲנִי, לְפָחוֹת, זָכִיתִי
לִרְאוֹת מִשְׁהוּ מִמֶּךָ
פַּעַם אַחַת אַחֲרוֹנָה.
לְפָחוֹת קִבַּלְתִּי עוֹד חֵיךְ
אֶחָד אַחֲרוֹן לִפְנֵי
פְּרֻדָּה.



אורחים

רויטל קלם

יום חמישי, שעה חמש
פתאם צלצל הטלפון
ועל הקו בקול גועש
החברים רות ואמנון:
"מה דעתכם? אולי כדאי?
שנקפץ קצת לבקר
לא ארוחה כבדה מדי
רק כוס קפה ולא יותר".

מיד אמרתי:
"בעלי, בוא ונרוץ אל המרכול",
ואחרי מסע רגלי, קנינו שם כמעט הכל,
מלחמים ועד גבינות
ועשרה סוגי סלט,
עדין לא דברתי על יינות –
חכו, תראו, לאט-לאט.



טוב, לִבְסוֹף בַּעֲגָלָה
כָּבֵר לֹא נֹתֵר מְקוֹם כְּמַעֵט
וְכַמּוֹבֵן שְׂזָה עָלֶיהָ
מִמֶּשׁ לְגַמְרִי לֹא מַעֵט.

אך כְּשֶׁהִדָּלַת נִפְתָּחָה
הַטִּלְפֹּן שְׁנִית צִלְצֹל
וְעַל הַקוֹ הִיָּתָה זֹאת רוּחַ
בְּקוֹל חֹלֶשׁ וּמִתְנַצֵּל.
הִיא מְרַגֶּשָׁה מִמֶּשׁ נוֹרָא
וְגַם אֲמִנּוֹן קָצַת מֵאַחֵר
וְעוֹד הוֹסִיפָה וְאַמְרָה
אִם כֵּךְ, נִקְבַּע מוֹעֵד אַחֵר.

אִז לְחִמִּים וְגַם גְּבִינוֹת
וְעֶשְׂרָה סוּגֵי סֵלֶט
וְגַם כְּמָה מִיָּנִי יִינּוֹת
אֲכַלְנוּ לָנוּ כֵּךְ לִבָּד.



עובר אורח

אסף קורן

אֲנִי מְכַנִּיס אוֹרְחִים.

כְּמוֹ אֲבָרָם.

מִיָּמִין מִשְׁמָאל וּמִן הַצָּפוֹן וּמִן הַדְּרוֹם,

מִלְמַעְלָה וּמִמַּטָּה.

וְכֹלֶם מְבִיאִים אֶתֶּם אֶת רוּחַם.

זֶה לֹא אוֹמֵר שְׁלִפְעָמִים אֲנִי רוֹצֶה

לְהַעֲיֵף אוֹתָם לְכָל הָרוּחוֹת.

אֲצִלִּי אִישׁ אִינוֹ רוּחַ רָפָאִים.

כֹּלֶם תּוֹפְסִים מְקוֹם.

בְּפֶרֶדָה כֹּלֶם אוֹמְרִים תּוֹדָה

שְׁלֹא נָתַתְּ לִי לְהִיּוֹת

שְׁתֶּם עוֹבֵר אֶרֶץ.

★

שיה

זריתי דמַעַתִּי לְרוּחַ

הָאֶקְצָר?

בְּזֶה הַמַּגֵּל?

הֵן כְּאֶגֶל טַל

זָרָה הַתְּהַלְכָתִי

בִּינֹת יָמִים

הָאֵם תִּהְיֶה לִי

אִי שֶׁל שְׁקֵט

בְּרוּשׁ הַגָּדוֹל

(הֵן רַק זֶר יִבִּין זֹאת הָאֶקְצָר)



אורחים

אבישג מטלון

מי אתם
אלו שמתארחים בְּחַיִּי
ומדוע הגעתם דֹּקָא אלי?
מי אני בלעדיכם
אורחי היקרים
דִּירֵי הַקֶּבֶעַ
וְעוֹבְרֵי הָאֶרֶץ?
הַדֶּרֶךְ הַזֹּאת מְשֻׁרְטֶטֶת שְׂבִילִיהָ
בְּעֻקְבוֹת פְּסִיעוֹתֵיכֶם אֵלַי
וּמִמֶּנִּי אֵלֵיכֶם
וְאֵנִי מַחְבֶּרֶת
כְּמוֹ מַחְלָקִים שֶׁל פֶּאֶזֶל
עַד הֵייתִי אוֹרְחָן שָׁלֵם
או סֶכֶת שְׁלוֹם
או אֶהֱלֶה אֲבָרְהָם.

הייתי אורחת

ספיר קייזר

אמא.

בית שותק.

נורות לבון שהשחירו מעת לעת

עוד ועוד.

אמא

אני עולה לכמה א'.

כבר למדת אותי לקרוא

אולי והרגשתי שהפנאי

עומד להגמר.

בית חולים. אמא נרדמת.

היא קמה שונה.

וגם אני אחרת.

אמא

אני לומדת לבגרויות.

בְּחֶדֶר, לְאוֹר נָאוֹן
קוֹרֶאת עַל מִלְחָמָה
חִילִים שֶׁנִּפְּלוּ
אִמָּהוֹת שְׁבוּרוֹת נִפְשׁוֹת.
אֲנִי לּוֹמֶדֶת לְבִדִּי בְּבֵיתָךְ, לְמַדָּת אוֹתִי כִּךְ לַעֲשׂוֹת.

אִמָּא
בָּאתִי הַבֵּיתָה לְסוֹפ־שׁ
אֶת יוֹדַעַת מִי אֲנִי?
אִמָּא, בָּאתִי עַל מַדִּים-
לְהַנִּיחַ רֹאשׁ עַל כָּרִית
וְאִין מָרָק,
וְאִין קוֹסְקוֹס.
אִין רַעֲשֵׁי יְלָדִים צוֹחֲקִים.

אִמָּא
אֲנִי כֶּבֶר בֶּת 40
הִגַּעְתִּי לְבֵיתָךְ.
הַבֵּית חָבוּט וְחָבּוּל.
אֲנִי תוֹלָה תְּמוּנָה עַל קִיר.

עברתי כאן
כדי לתלות תקוות.

אמא.
את מבקשת שאשאר.
עלי לחזר הערב הביתה.
לביתי שלי.
אבל אשתה כוס תה.
אשב אתך עד שיחשיך.

אמא.
תמיד בחלך
ממתינה ואמתין.
בתים הם דבר שמתחלף
אבל את בלבי.

חלפתי כדי להשאר.
אמא.

משל סוכה אלעד ארנון

שלוש דפנות
עוטות גלימות
עת מלחמה
עת לקוות
הזה ארעי
עבר רחוק
כשהם שם
עתיד סתום
סכת דוד
מכרחה לקום
בשביל
שרשרת צבעונית
שהכינו הילדים.



הילד

נגה אורנשטיין־סולודר

אני צִמָּא

אמר הילד

ועיניו צִחִיחות כבֹּארות הנפִּעֵרות

אל עֲנָנים הממְטִירִים

גשמי גִּפְרִית וְלֵהבות.

אני צִמָּא

אמר הילד

והאם נטֹלה הכוס מבין החֲרָבות,

עת רֵבָה כְּשֶׁלּוֹ רגְלִיהָ בְּהֶמוֹן המִשְׁתַּרֵּךְ

בצפִּיהָ למים הכלִים.

דומם גִּמַּע הילד

אגְלִי דִמַּע צְלוּלִים.



אורח

עדנה אפק

בְּלִילָה בְּחֻצוֹת בֵּקֶר אוֹתִי אֹרֵחַ
אֲדוֹן חוֹר, רֶזֶה, יָרֵחַ.
שֶׁאֵל: "הַכֵּל בְּסֵדֶר?"
עֲנִיתִי בְּשִׁיקָה.
וּכְשֶׁעֲזַב נָתַן לִי נְשִׁיקָה.



אזור זהבה

חגית בת־אליעזר

אֵיל, אֵיל,
כְּמָה טוֹב שְׂכָאתָ אֵלַי
הַדְּבָדְבֵן שְׂבִקְצָנָה
הַטַּעַם הַתּוֹאֵם שְׁלִי
אֶזְכֹּר אֶת 22.7.2025
יוֹם שְׁשׁוֹנִי.



אבדה

מעיין ל' ברזל

אבדה שרשרת מגן דוד מזהב מבריק.
למוצא הישר מבטח פרס כספי הגון.

אבדה שרשרת מגן דוד מזהב מבריק,
שעלתה מהונגריה לאחר השואה.
למוצא הישר מבטחת תודה גדולה.

אבדה שרשרת מגן דוד מזהב מבריק
שעלתה מהונגריה לאחר השואה,
והיתה שיכת לסבתא שלי.

למוצא הישר
מבטחת הכרת תודה
שאין כמותה.

אֲבָדָה שֶׁרִשְׁרֵת מִגֵּן דָּוִד מְזַהֵב מִבְּרִיק,
שֶׁעֲלָתָה מֵהוֹנְגְרִיָּה לְאַחַר הַשּׁוֹאָה,
שֶׁהִיְתָה שְׂכֵיט לְסַבְּתָא שְׁלִי,
וְהִבִּיאָה לִי בִירְשָׁה סִבְתִּי הַשְּׁנִיָּה.
לְמוֹצָא הַיָּשָׁר אֲבָקֶשׁ רַק שְׁיִנְהַג בָּהּ
בְּעֵדִינּוֹת יִתְרָה.

אֲבָד זְכָרוֹן יְחִיד לְזוֹ שְׁלֹא הִיְתָה.
זְכָרוֹן שֶׁנָּתַן עַל יְדֵי מִי שֶׁעוֹדְנָה,
וּמְחִזִּיק בְּתוֹכּוֹ אֶת כָּל הַהִבְטָחוֹת
שֶׁל מָה שְׂיִכּוֹל הָיָה לִהְיוֹת
אִם רַק הָעוֹלָם הַזֶּה הָיָה
טֶפֶה פְּחוֹת אֲכָזָר.
הַמוֹצָא הַיָּשָׁר מִתְבַּקֵּשׁ
לָתֵת לָהּ חֲבוּק חֶם
עֲבוּר זֶה שְׁלֹא זָכְתָה
לְהִרְגִישׁ מְעוֹלָם אֶת
חֻמָּה.

אנאבל ליאורה אדמסקי
נגה אורנשטיין סולודר
עדנה אפק
מעין לי פוזל
חגית בתיאלי עזר
אלעד ארנון
מינה גורל
חן גרא
דלית ולדמן
אבישג מסלון
ריטה סבר
אסף קורן
ספיר קיזר
חיטל קלם
שירה